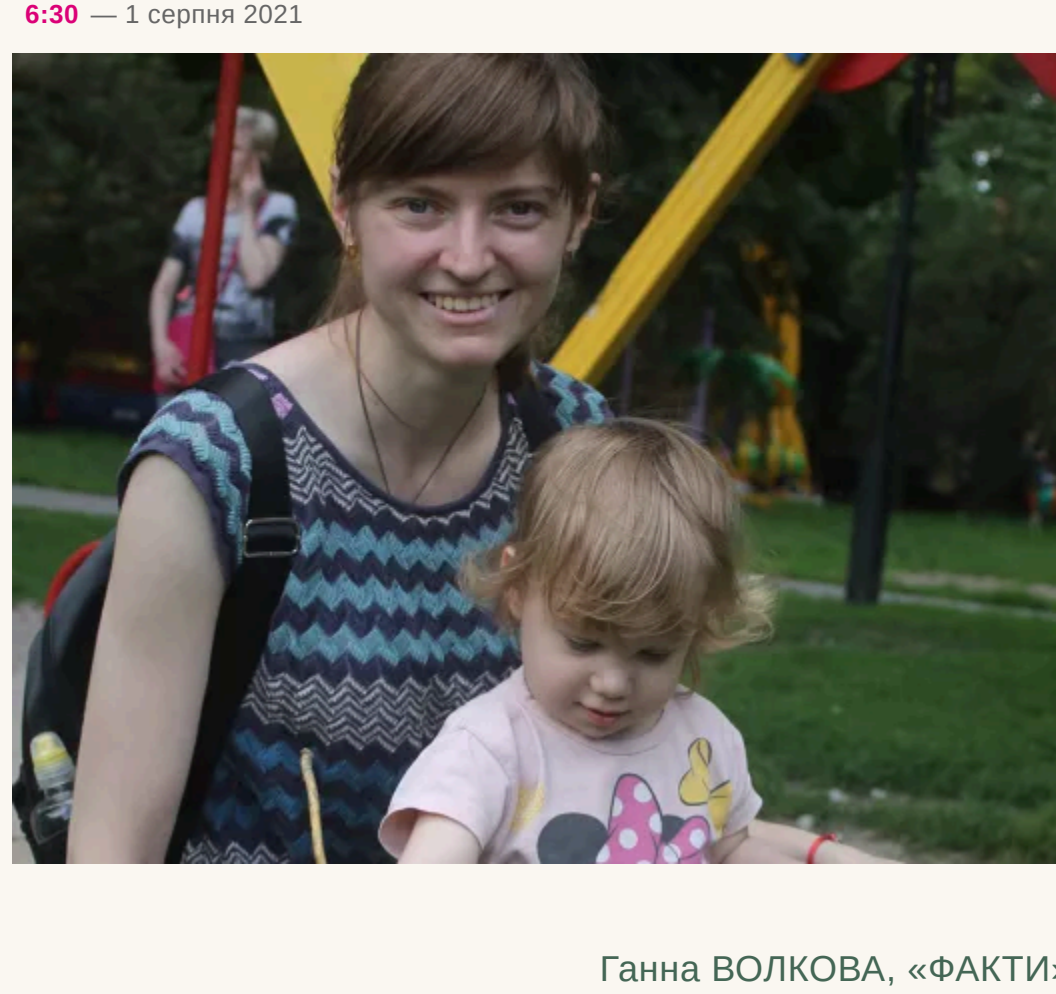

ОСТАННІ НОВИНИ

- 09:09** **ЧС-2026: результати та відеоогляди матчів, розклад телетрансляцій в Україні**
- 12:06** **Незвичайна намазка: цукельня до чорного хліба із салом**
- 13:06** **На своє 80-річчя Дональд Трамп отримав біл у капці та подарунки з Німеччини: це готувє канцлер Фрідріх Мерц**
- 13:06** **Міф про порожній шлунок перед сном зруйновано: що радять вчені**
- 13:06** **Боронів Україну чотири роки й нещодавно дізнався, що ставе батьком: на фронті погли в Рівненщині**
- 13:06** **Україна жорстоко відповіла США на нові звинувачення щодо «біобіобораторії»**
- 13:06** **Ситний суп з реберць та мюсли: рецепти смачного вечеря для всієї родини**

Любов вилікувала всі хвороби: дочка загиблого білця АТО стала мамою для дівчинки, яку в дитбудинку вважали безперспективною

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— *Впевнена, батько підтримує би моє рішення*, — каже Катерина Боняківська, донька загиблого в російсько-українській війні художника Валерія Боняківського, обцілюючи своє «солотку блючку». Це лише один з епітетів, якими вона називає донечку, — *як мені моя родина й близькі друзі підтримали. Не зрозумів лише донечку, з яким ми два з поповною рокою прожили в цивільному шлюбі. Я не могла завагітніти. Причина цього крилася не в мені, але на те, щоб взяти в сім'ю прийомну дитину, чоловік не погоджувався. Ми розлучилися. Однак думка про малюка з дитбудинку мене не відпустила.*

«Неконтактна, погляду не тримає, не лепече»

Катя цілий рік виношувала мрію стати мамою для дитини-сироти. Зрештою звернулася в районну службу у справах дітей, де їй розповіли, з чого вона має починати. Насамперед потрібно було зібрати пакет необхідних документів, у тому числі пройти медкомісію. Дали наставання в шкоті прийомних батьків-опікунів-усиновителів. Після її закінчення психолог дав висновок-рекомендацію щодо психологічної готовності азяти дитину-сироту. Ажде без цього у районній службі потенційного усиновлювача на облік не ставлять.

Відтоді двічі на тиждень з обласної служби жінка стала отримувати дані про відмовних діток у віці від одного до семи років.

— *Діточку Аню, на яку я звернула увагу, Кременчуцької обласної спеціалізований дитячий будинок додав у базу на всиновлення у січні цього року*, — розповідає Катерина Боняківська. — *Більше ніж через рік після народження! Така практика в більшості владжік не суперечить законодавству, але я переконана, що цей строк занадто довший, тому що залучається процес розумового, емоційного та фізичного розвитку дітей, яких залишили біологічні батьки, зменшуються їхні шанси стати повноцінними громадянами суспільства. Дуже добре, що уряд схвалив нещодавно запропоновані Міністерством соціальної політики ревізії до деяких законодавчих актів України. Документом, зокрема, передбачено скорочення до шести тижнів терміну, протягом якого можна усиновити дитину, яку залишили в пологовому будинку і на яку мати написала згоду на усиновлення.*

Відкинувши неминучі в цьому випадку сумніви, жінка завзялася на ближче знайомство з дитиною. Взгляла направлення в заклад, Накупила іграшок, смаколиків...

«Неконтактна, погляду не тримає, не лепече», — охарактеризувала дитину медсестра при першому знайомстві, яке, зважаючи на карантинні обмеження, пройшло на місці у відеоформаті.

— *Моя донечка мала всі шанси опинитися згодом в інтернаті, так і не дочекавшись усиновлення чи оформлення опіки над нею*, — продовжує Катя. — *Тим лане дві родини переді мною відмовились від неї, дізнавшись про її численні діагнози. Але я працювала вихователем у дитсадку з особливими дітьми й одразу зауважила, що аутизмом Аня не страждає, як було записано в її історії хвороби. Просто педагогічно занедбана.*

Так, вона розкитувалася, сидічи, взад-вперед, що характерно для всіх діток, яким бракує уваги дорослих, — таким чином вони себе заспокоюють. А коسالість виправляється за допомогою масажів і ортопедичного взуття. Врожденій вивих кількох пальчиків на руках — для хірургів не проблема. Мої сумніви остаточно розвіялися під час гри на першому очному знайомстві, коли дитина почала лепетати, виконувати елементарні прохання. «Такого ніколи не було!» — дивувалися працівники закладу.

Читайте також: В Україні змінили правила усиновлення дітей: що важливо знати

Під час другого візиту Катерина написала заяву на всиновлення, бо почула, що дівчинка «безперспективна», «важка», тому їй можуть відмовити у влаштуванні в родину.

«Вихованці дитбудинку не плачуть, бо їх нікому втішати»

— *Якщо дитина «ваша», то запускається процес усиновлення: ви пишете заяву в районну службу, де знаходиться заклад, і відвідуєте малюка за домовленістю з медперсоналом дитбудинку*, — продовжує Катерина. — *Я прийїжджала до Ані щотижня, по четвергах. І поверталася додому в сльозах, бо стала прив'язуватися до дівчинки-сироти й розлука з нею давалася важко. Тим часом служба у справах дітей підготувала висновок про доцільність усиновлення. Я найняла адвоката, щоб він займався судовими формальностями без моєї участі. І 16 квітня, майже через рік від початку цієї затії, стала мамою. Автозаводський районний суд Кременючка всього за годину виніс ухвалу про всиновлення Ані. Це найщасливіший день мого життя.*

Те, що жінка неодружена, для процедури не є перешкодою. Головне, щоб її дохід (чи дохід подружжя) був не меншим у сумі за мінімальної розмір, встановлений на дорослу особу й на дитину. Важливий також достатній розмір житлової площі, навіть якщо вона орендована.

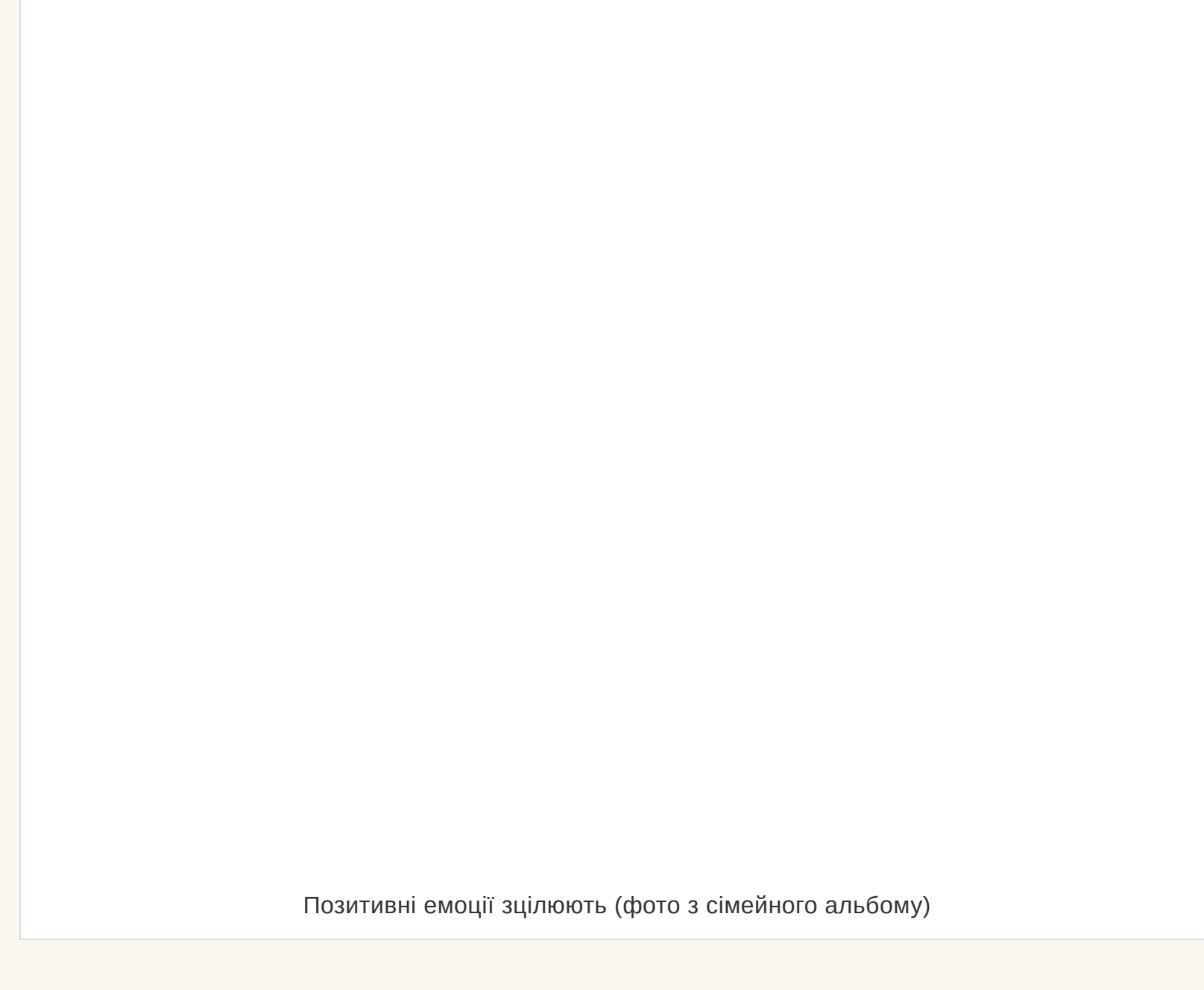
21 травня, щойно рішення суду набуло чинності, Катерина Боняківська забрала свою донечку додому.

— *Це був дуже хвилюючий момент*, — пригадує жінка. — *У дитбудинку знаходиться понад 80 дітей, позбавлених батьківського піклування, втім до шести років. З різних обставин, козось вилучили з сім'ї соціальні служби, чиюсь батьки переживають скрупу чи похали на заробітки за кордон, і вони не підлягають усиновленню. Є одразу чотириро дітей з однієї родини, яких не можна розлучати. У відношенні до козось, як до моєї Ані, матері ще в пологовому будинку дали згоду на всиновлення. Але кожен з них — кожен! — чекає, що хтось його звітки забере. Якби ви знали, як же старшенькі намагаються сподобатися виховувачам! Усім своїм видом наче промовляють: «Подивися, який я хорошиий! Ніколи не забуду їхні погляди, якими вони проводжали нас із Анею. У них читалось: «Як же їй пощастило!»*

В дитбудинку Аня прожила півтора року

— Що вас вразило у цьому державному дитячому закладі?

— *Тиша. По ідеї, в ньому мало б бути гамірно, але діти там не плачуть, навіть коли їм роблять уколи. А кому їм халитися? Хто витре їхні слізки? У дитбудинку зразкова чистота, діти помиті, нагодовані, мають іграшки. Тобто базові потреби забезпечені на сто відсотків. Але... Іх не несуть на руках, не обнімають, не захилюють... Одне слово, вони позбавлені позитивних емоцій. Вони відстають у фізичному й розумовому розвитку; бо персонал не має змоги приділяти їм достатню увагу. Аня, наприклад, до тих пір, поки я не стала приходити до неї, в основному жемала і бавилася брязкальцями. У рік з лишком! До того ж часу на прогулянку її вивозили в колясці, еодували перетертою їжею...*

Позитивні емоції зділюють (фото з сімейного альбому)

Тому Національна стратегія реформування системи інституційного догляду та виховання дітей передбачає не просто закриття дитячих будинків й інтернатів, а передусім створення умов, за яких дитина зростає в сімейному або наближеному до нього середовищі. Інтернатні заклади зникнуть, коли туди не буде кого влаштуувати!

Читайте також: Недітячий скандал на Миколаївщині: вихованку школи-інтернату насильно позбавили дитини

«У доньки ще лишається звичка ховати іграшки — боїться, щоб їх ніхто не забрав»

— *Адаптація до нових умов дитини давалася важко. Найскладнішими були перші два тижні вдома, які співпали з прориванням зубок*, — продовжує Катя. — *Аня спочатку влаштуовувала такі істерики, що я не знала, що робити. Вона заспокоювалася, б'ючи себе по голові! Грохоталася за ніч по віснадцять (!) разів у якомусь страху. Щоб утихомирити донечку, я владила їй по словцям, примовляючи: «Тихо, мама поряд». Лише на третій тиждень дитинка перестала боїтися знову залишитися одною. Хоча й зараз даю їй ще ліки для зміцнення нервової системи.*

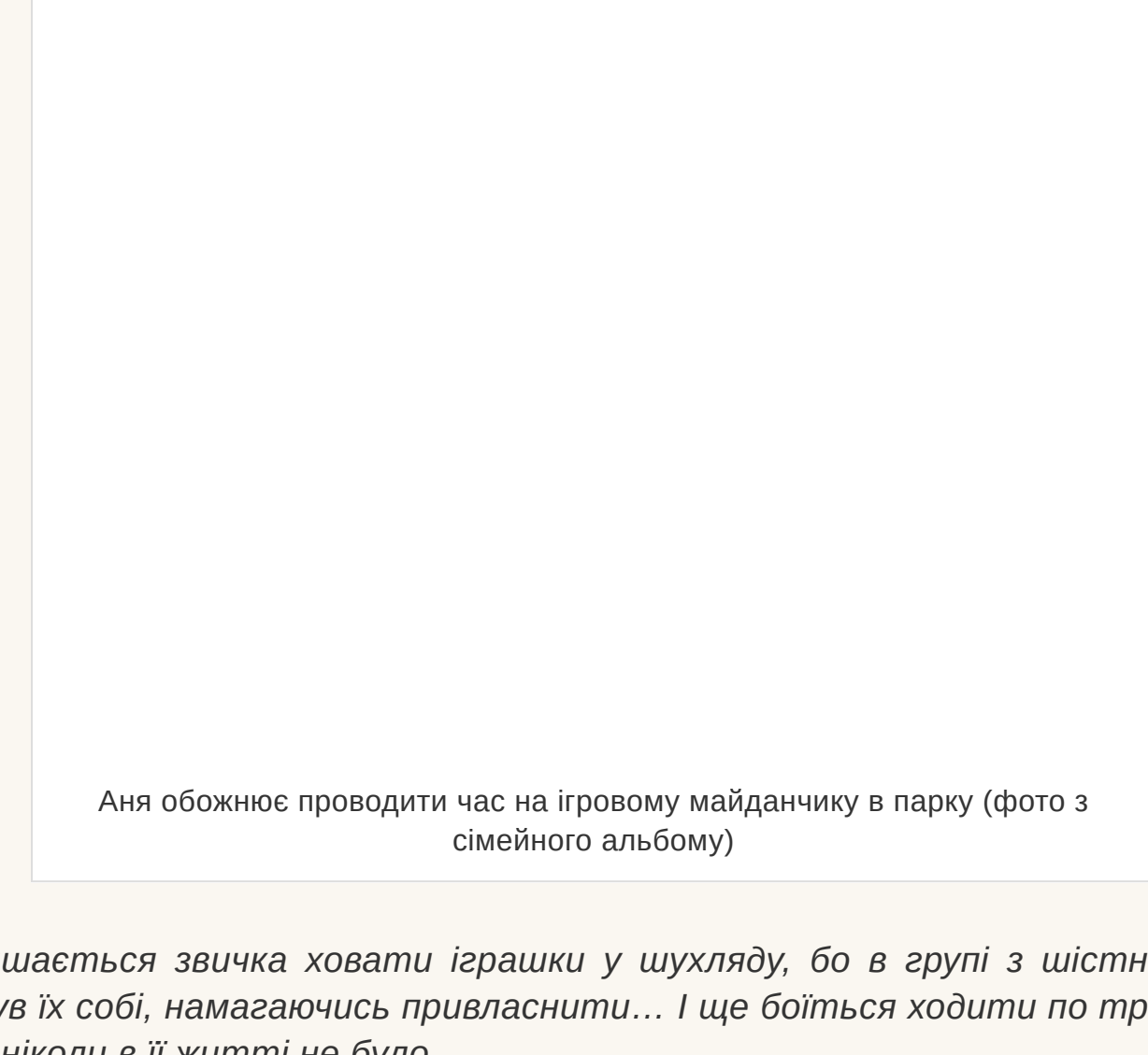
Чесно кажучи, базато чою у процесах, які супроводжують всиновлення, для мене не зрозуміло. Наприклад, згідно із законодавством, медичні огляди дітей-сиріт та дітей, позбавлених батьківського піклування, здійснюються двічі на рік. У разі потреби їх беруть на дистанційний облік, забезпечують своєчасне лікування та корекцію фізичного розвитку. Але чому-сь замість цього за рік моїй дитині зробили лише один огляд, у 12 місяців після чого було знято кілька важких діагнозів, поставлених при народженні. Вважаю, це втрачений час у плані розвитку й реабілітації дитини.

— **Чи помітні вже позитивні зміни у поведінці донечки?**

— *Насамперед ми полизували Ані залучені стоматити, ГРВІ й отит, з якими дитина жила невідомо скільки. Бо коли я зателефонувала з цього приводу в дитбудинок, там сказали, що в них уся група така.*

Аня стала вже домашньою: капризує й перебирає іжею. Спочатку, коли саджала її за стіл, вона покірно складала на нього руки, нахилила голівку, щоб я їй закла слівнички, і просто відкидала ротики, у який можна було класти будь-що з харчів. Тепер міжній сир вона може з'їсти, лишеє коли дуже голодна. Гречана й рисова каші для неї не їснують. При слові «кабачкова юра», яка постію є у раціоні вихованців дитбудинку, їй пересмикує. Віддає перевагу вівсяній ї булгуру. А парові котлети й соки їй смакують найбільше. За три тижні плюс два сантиметри зросту й майже кілограм ваги!

Донечка обожнює проводити час на ігровому майданчику в парку й не любить, коли її возять у колясці, бо то з її минулого життя. Перестала боїтися різних гравів, від яких одразу відганувала голову в плечі. У неї почав формуватися лексикон. А головне — з'явився сміх, і вона навчилася обніматися.

Аня обожнює проводити час на ігровому майданчику в парку (фото з сімейного альбому)

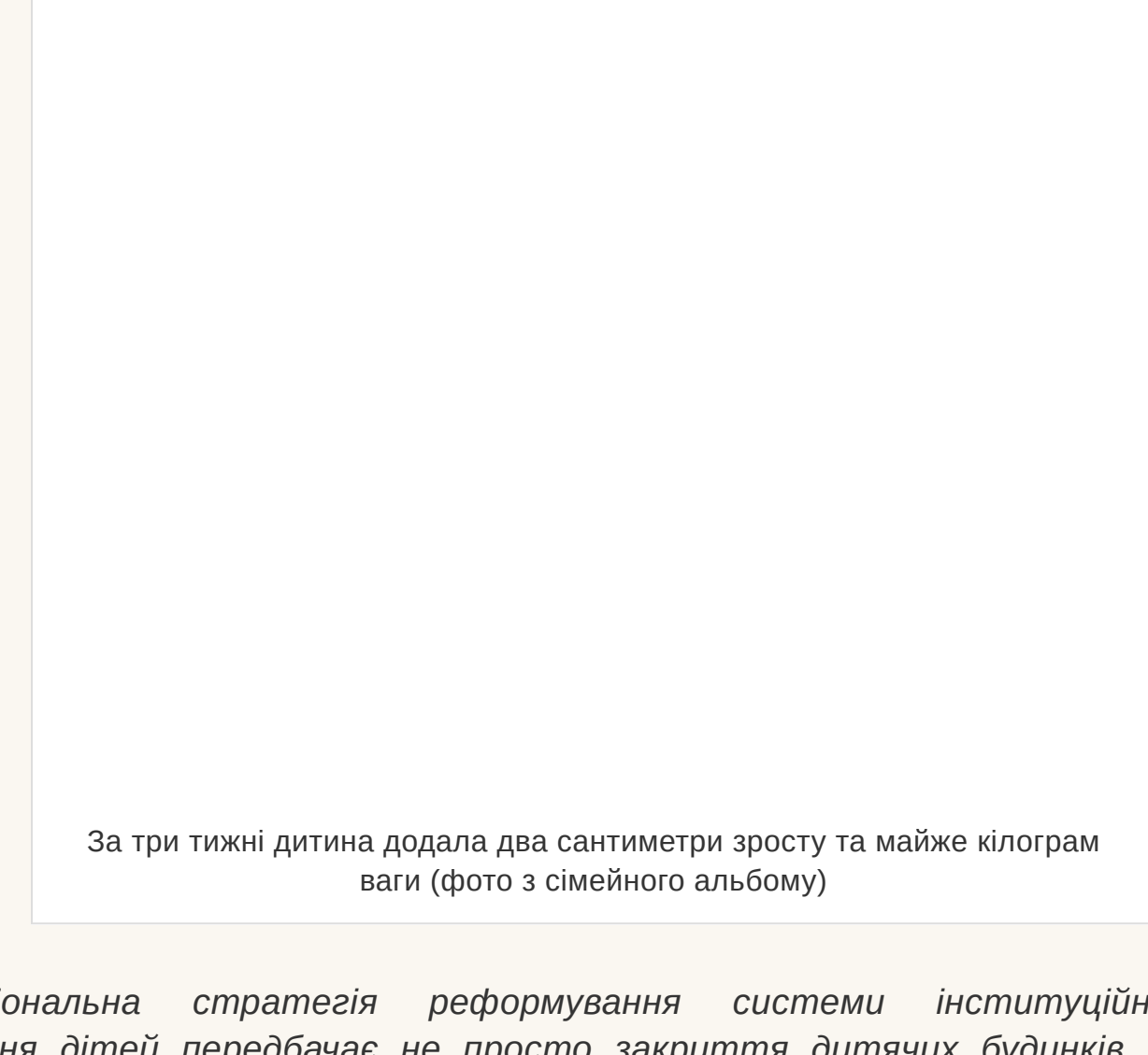
Поки що лишається звичка ховати іграшки у шухляду, бо в групі з шістнадцяти дітей кожен тягнув їх собі, намагаючись привласнити... І це боїться ходити по траві — мабуть, це те, чого ніколи в її житті не було.

Катя каже, що вони з донечкою у помірні вивчають характер одна одної, пристосовують життя разом, але обидві купаються у атмосфері безумовного щастя. Доглядати за дитиною їй допомагають молодша сестра й мама. Звісно, зізнається, буває важко, іноді руки опускаються. Та все поступово вирішується. А заповітне слово «мама» з'являється всі кути.

— **Ви скажете дитині, коли вона підросте, правду про історію її появи у вас?**

— *Я не побоялася сказати цю правду зараз і нічого не буду приховувати від Ані надалі. На курсах для маюбунтних усиновителів і прийомних батьків на цьому особовіво акцентують увагу. Бо якщо приховати від дитини справжню історію, вона, коли дізнається про неї, переживатиме це дуже тяжко. У віці 4—5 років якраз час вести такі розмови. Я постаралася донести Ані, що покінити біологічним матерям діти нічим не годні за інших і що вони так само зазвичай живуть у любові, на власній дім і гідні умови життя, як і будь-хто. Обігнути й розцілюти...*

— **Усиновлення дитини-сироти — її найкраще майбутнє**, — говорить міністерка соціальної політики України Марина Лазубою. — *Я дуже рада, що відтепер в Ані є любляча мама, яка оточила її ласкою й турботою. Кожна дитина, повернута у сім'ю або влаштована до сімейних форм виховання, — уже перемога.*

За три тижні дитина додала два сантиметри зросту та майже кілограм ваги (фото з сімейного альбому)

Тому Національна стратегія реформування системи інституційного догляду та виховання дітей передбачає не просто закриття дитячих будинків й інтернатів, а передусім створення умов, за яких дитина зростає в сімейному або наближеному до нього середовищі. І націлена вона перш за все на раннє виявлення молодих сімей, що перебувають у складних життєвих обставинах, надання їм соціальної допомоги, на ствердження мережі центрів матері та дитини в кожному районі. Сподіваємось, що завдяки реалізації цієї програми кількість дітей віком до трьох років, влаштованих до дитячих будинків, стане поступово скорочуватися, а з 2024 року оформлення малюків до таких закладів припиниться (окрім тих, хто потребує паліативного догляду).

Ми також ініціювали збільшення розміру матеріальної допомоги при народженні або усиновленні дитини до 50 тисяч гривень.

Р. С. В Україні понад 69 тисяч дітей-сиріт та позбавлених батьківського піклування, 17 тисяч з яких мають право на усиновлення. За минулий рік було усиновлено лише 1239 маленьких українців.

На фото в заголовку: «Донечка обожнює проводити час на ігровому майданчику в парку й не любить, коли її возять у колясці, бо то з її минулого життя», — каже Катерина (фото надіала Катериною Боняківською)

Читайте нас у Facebook

Дозволено розділювати цю статтю за умови вказування джерела. Використовуйте CTRL+Enter

Дозволено розділювати цю статтю за умови вказування джерела. Використовуйте CTRL+Enter

Дозволено розділювати цю статтю за умови вказування джерела. Використовуйте CTRL+Enter

Дозволено розділювати цю статтю за умови вказування джерела. Використовуйте CTRL+Enter

Дозволено розділювати цю статтю за умови вказування джерела. Використовуйте CTRL+Enter

ПОПУЛЯРНЕ

- 1 Батьку лише Грушевському стільки прошеє, що той побудував шестиповаровий будинок і училище: вийшла книга про українську інтелекцію початку ХХ століття
- 2 «Мене називають стервою»: суддя, яка працювала на ФСБ, отримала 15 років ув'язнення за держзраду в умовах воєнного часу
- 3 «Наше завдання — померти у вертикальному положенні й без пазарів»: 70-річний інструктор Лєк про боротьбу з поганою генетикою та грижами
- 4 Вбісць має з собою два зображення Петлєри, але спітає: «Ви Петлєра?» — і після ствердної відповіді почав стріляти: 100 років тому загинув лідєр УНР
- 5 «Ми заходили на позиції, які зникли в ніч»: драма «Сіма» Космосєєва Володимир Кравчук про роки на фронті

Погода 14.06.26, нн

Кілоградівська районна лікарня

БІЛЬШЕ У РОДІЛІ

Героїні «ФАКТИ» Тана Вороніна, яку 16 років тому саботували сім'яною кислотою обранієм залізничник, народила дівчинку

Не шкодую, що Бог дав таких дітей, — мати-героїня одна виховує п'ятьох дітей, четверо з них — з інвалідністю

«Саго чоловіка та донечку ніколи не бачила»: після втрачі зору у 28 років вінніканка створила рок-групу музикантів з особливими потребами

Дитина-калькулятор: 15-річний школяр паміють десятки, сотні та мільйони в умі

Під час обстрілу в гздувала чоловіка та молилася: у родині Олєни Куєли всі захищали Україну — вона, її син, чоловік і брат